

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. K.,** zastoupen JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Mírové náměstí 157/30, Litoměřice, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství,** se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1, zastoupen JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem nám. 14. října 3, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2011, č. j. 10 Ca 345/2009 – 36,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2011, č. j. 10 Ca 345/2009 – 36, **se** ve výroku I. a II. **zrušuje.**

II. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 6. 8. 2009, č. j. 39/45 358/2009 - 392, **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce – advokátovi JUDr. Ing. Vladimíru Nedvědovi - **se určuje** na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částka 2880 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce – J. K. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2011, č. j. 10 Ca 345/2009 – 36, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 10. 5. 2011, č. j. 10 Ca 345/2009 – 36, zamítl žalobu J. K., kterou se domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného Generální finanční ředitelství (původně Ministerstva financí) ze dne 6. 8. 2009, č. j. 39/45 358/2009-392, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále také „finanční ředitelství“) ze dne 22. 12. 2008, č. j. 14578/08-1100-500331, kterým bylo, pro zmeškání zákonné lhůty, zastaveno řízení podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), o žádosti žalobce ohledně povolení obnovy řízení ve věci daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 1998. Městský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení o návrhu na obnovu řízení ve věci žalobci dodatečně stanovené daně z příjmů fyzických osob za rok 1998 (dále jen „daň“). Žalobce ve své žalobě nebrojí proti nesprávnému posouzení důvodu, na jehož základě došlo ze strany finančních orgánů k zastavení řízení (resp. k zamítnutí odvolání), ale dovolává se nezákonnosti napadených rozhodnutí s poukazem na ust. § 55 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků. Konkrétně pak namítá, že o jeho žádosti rozhodoval místně nepříslušný správce daně. Městský soud naopak dovodil, že o žádosti žalobce rozhodoval místně příslušný správce daně (Finanční ředitelství v Ústí nad Labem). Je tomu tak především proto, že k žalobcem tvrzené změně místní příslušnosti nedošlo. Původní žádosti žalobce o „delegaci místní příslušnosti“ ze dne 4. 12. 2001 ostatně nebylo vyhověno (rozhodnutí finančního ředitelství z 18. 11. 2002, č. j. 12583/150/02). Žalobní výtku pak nelze vztáhnout na rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které bylo nepochybně vydáno oprávněným místně příslušným orgánem. Městský soud posléze nedošel ani k závěru o nicotnosti napadeného rozhodnutí a z důvodu nekonkrétnosti a opožděnosti se nezabýval další uplatněnou námitkou. Z uvedených důvodů proto žalobu zamítl jako neopodstatněnou.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou explicitně opřel o důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel především namítl, že městský soud věc nesprávně posoudil, pokud došel k závěru, že finanční ředitelství bylo jeho místně příslušným správcem daně. Poukazuje při tom na dopis ze dne 27. 11. 2001, kterým žádal o změnu místní příslušnosti, konkrétně na Finanční úřad pro Prahu 4 – Modřany. Správní soud tedy vadně posoudil právní otázku - který správce daně byl místně příslušný rozhodnout o jeho žádosti na obnovu řízení. Sám se domnívá, že tímto správcem byl již uvedený Finanční úřad pro Prahu 4 – Modřany. Městský soud také nesprávně vyložil ust. § 55 odst. 1 a 3 zákona o správě daní poplatků ve vztahu k orgánu, který v řízení rozhodoval v posledním stupni, jehož obnova byla požadována. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu předložených spisů i z doplnění žaloby ze dne 4. 2. 2010 vyplývá, že stěžovateli bylo žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2009 doručeno dne 17. 8. 2009. Dne 15. 10. 2009 pak doručil stěžovatel městskému soudu podání označené jako „Žaloba o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2009, č. j. 39/45 358/2009-392 a rozhodnutí s ním související, žádost o ustanovení zástupce a osvobození od

soudních poplatků“. Toto podání neobsahovalo žádné žalobní body nutné k přezkoumání zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Po obsahové stránce se jednalo o žádost o ustanovení zástupce (advokáta JUDr. Ing. Vladimíra Nedvěda) a o osvobození od soudních poplatků. Dne 16. 12. 2009 vydal městský soud usnesení č.j. 10 Ca 345/2009 - 4, kterým osvobodil stěžovatele od soudních poplatků a ustanovil mu zástupcem JUDr. Ing. Vladimíra Nedvěda, advokáta. Toto usnesení bylo doručeno ustanovenému zástupci dne 4. 1. 2010 a přímo žalobci dne 5. 1. 2010, čímž nabylo právní moci. V jeho rámci byl stěžovatel upozorněn na to, že je v jeho zájmu, aby ustanoveného advokáta neprodleně vyhledal a poskytl mu informace a všechny písemnosti týkající se této věci. Dne 5. 2. 2010 pak byla městskému soudu doručena žaloba stěžovatele vyhotovená ustanoveným advokátem obsahující žalobní body a zbylé náležitosti správní žaloby. Dne 10. 5. 2011 městský soud po provedeném jednání žalobu stěžovatele zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou. Proti tomuto rozsudku městského soudu směřuje nyní Nejvyšším správním soudem projednávaná kasační stížnost J. K.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a při tom i sám dospěl k závěru, že je třeba napadený rozsudek městského soudu zrušit. Současně však došel k závěru, že již v řízení před městským soudem zde byly důvody pro odmítnutí žaloby stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud proto rozhodl současně i o odmítnutí žaloby stěžovatele a náhradě nákladů řízení.

Podle ust. § 35 odst. 8 věta třetí s. ř. s. požádá-li navrhovatel o osvobození od soudních poplatků nebo o ustanovení zástupce, po dobu od podání takové žádosti do právní moci rozhodnutí o ní neběží lhůta stanovená pro podání návrhu na zahájení řízení.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Podle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Podle ust. § 71 odst. 2 věta druhá a třetí s. ř. s. žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Podle ust. § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné zdůraznit, že v projednávané věci je přezkoumáván meritorní rozsudek městského soudu, kterým bylo rozhodováno o věci samé. Každý správní soud je povinen vždy před meritorním posouzením věci uvážit o tom, zda jsou splněny podmínky řízení, či nikoliv. Pokud by shledal, že podmínky řízení nejsou naplněny, musel by žalobu odmítnout [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Jsou-li dány podmínky řízení, zabývá se potom správní soud otázkou, zda je žaloba přípustná. Jestliže by tomu tak nebylo, bylo by nutné žalobu odmítnout, avšak pro její nepřípustnost [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s], tedy také bez jejího meritorního přezkoumání. Teprve až správní soud dospěje k závěru, že jsou dány podmínky řízení, žaloba je přípustná a včas podaná, přichází v úvahu posouzení otázky důvodnosti podané žaloby.

Z obsahu soudního spisu je patrné, že městský soud došel k závěru, že v projednávané věci podmínky řízení byly dány, proto žalobu věcně projednal a vydal meritorní rozhodnutí (rozsudek o zamítnutí žaloby). Podmínky pro vydání meritorní rozhodnutí ale nebyly dány.

Správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) a řízení před krajskými soudy i zásadou koncentrace řízení [ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). To znamená, že je krajský soud (zde městský soud) povinen přezkoumat podanou správní žalobu pouze v mezích žalobních bodů uplatněných ve lhůtě pro podání žaloby. Městský soud však takto nepostupoval, protože ve lhůtě pro podání žaloby správní žaloba stěžovatele neměla žádné žalobní body.

Stěžovateli bylo žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2009, č. j. 39/45 358/2009-392, doručeno dne 17. 8. 2009. Konec dvouměsíční lhůty k podání správní žaloby od oznámení písemného vyhotovení správního rozhodnutí (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) pak připadl na den 17. 10. 2009 resp. na pondělí 19. 10. 2009. Dne 15. 10. 2009 doručil stěžovatel jako žalobce městskému soudu svou žalobu s žádostí o ustanovení zástupce a o osvobození od soudních poplatků. Ode dne 15. 10. 2009 se tedy stavěla lhůta k podání žaloby (§ 35 odst. 8, poslední věty s. ř. s., § 72 odst. 1 s. ř. s.), jejíž běh se obnovil dne 5. 1. 2010 (okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o ustanovení zástupce stěžovateli). O okamžiku nabytí právní moci tohoto usnesení byl městský soud zpraven nejdříve dodáním doručenky (určené samotnému žalobci) Českou poštou až dne 7. 1. 2010, tedy 3 dny před ukončením běhu lhůty k podání žaloby. Ustanoveným zástupcem stěžovatele pak byla původní blanketní žaloba stěžovatele ze dne 15. 10. 2009 doplněna, resp. podána nová – perfektní žaloba (s řádně uvedenými žalobními body) – až dne 5. 2. 2010, tedy více než 3 kalendářní týdny po dni, kdy stěžovateli marně uplynula lhůta k podání žaloby (pondělí 11. 1. 2010), resp. k rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo o další žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud při svém rozhodování vyšel z ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož soud usnesením odmítne návrh, jestliže nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat. V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Zákon přitom stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz 2. věta ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek

podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z citovaného ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť – takto široce pojímaná – povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.

V souzené věci je zřejmé, že žaloba stěžovatele ze dne 15. 10. 2009 žádné žalobní body neobsahovala a že stěžovatel tuto žalobu v zákonné lhůtě pro její podání v tomto směru nijak nedoplnil.

Projednatelné a přezkoumatelné žalobní body, z nichž je patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považoval stěžovatel napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. byly poprvé obsaženy teprve v podání (žalobě) ustanoveného zástupce žalobce ze dne 5. 2. 2010, což ale bylo až po marném uplynutí lhůty k podání žaloby. V důsledku uplynutí této lhůty se absentující žalobní body již staly neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení. Na tom nic nemění ani okolnost, že městský soud samostatným usnesením nevyzval stěžovatele k odstranění vad jeho podání (žaloby) ve smyslu ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. [srov. dále citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, podle něhož není v těchto případech (žaloba neobsahuje žádný žalobní bod) dána zákonná povinnost soudu vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován]. Nebylo ostatně ani časově reálné, aby městský soud poté, co mu byly zpět Českou poštou s. p. vráceny dne 7. 1. 2010 doručenky od jeho usnesení o ustanovení zástupce stěžovateli (z nichž vyplývá okamžik nabytí právní moci tohoto usnesení), účinně vyzval usnesením podatele k opravě nebo odstranění vad podání pro absenci žalobních bodů a stanovil mu k tomu lhůtu (ostatně již v usnesení o ustanovení zástupce stěžovateli ze dne 16. 12. 2009 byli stěžovatel i jeho zástupce upozorněni na to, aby stěžovatel neprodleně vyhledal svého zástupce a poskytl mu veškeré informace a listiny týkající se věci, ve které jej měl zastupovat).

Již v řízení u městského soudu zde tedy byly podmínky pro to, aby městský soud podanou žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, jimiž byla v projednávané věci absence žalobních bodů, z nichž by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatel jako žalobce napadené výroky rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné. Pokud pak městský soud meritorně posuzoval zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů obsažených v podání ustanoveného zástupce stěžovatele doručeného městskému soudu až dne 5. 2. 2010, tedy až po marném uplynutí lhůty k podání žaloby (pondělí 11. 1. 2010), zatížil své řízení jinou vadou ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která měla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. K takové vadě řízení před správním soudem je kasační soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (srov. ust. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

Vyslovený právní závěr kasačního soudu ostatně odpovídá i konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, který se otázkou naplnění podmínek řízení před správními soudy zabýval již dříve. Bylo tomu tak například v rozsudku Nejvyššího správního soudu

ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, dostupném na www.nssoud.cz, v němž tento soud vyslovil, že *:* „*V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2005, č. j. 5 Azs 317/2004 - 56, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil právní názor, že: „*Ustanovení § 72 odst. 4 s. ř. s. vylučuje prominutí zmeškání lhůty pro podání žaloby. Ustanovení § 40 odst. 5 s. ř. s., a tím spíše ustanovení § 58 o. s. ř. zde nelze použít*“. V rozsudku ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 Ads 4/2004 - 57, dostupném na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud judikoval, že: „*Je-li žaloba podána opožděně, nemůže soud zkoumat, z jakých důvodů nebyla dodržena lhůta k podání žaloby, v důsledku jakých skutečností došlo k překročení lhůty, či kdo zmeškání lhůty zavinil. Soud nemůže svým rozhodnutím zmeškání lhůty prominout a žalobou napadené rozhodnutí věcně přezkoumat*“.

Stěžovatel v kasační stížnosti - obdobně jako již v opožděné správní žalobě zásadně namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že toto rozhodnutí, resp. jemu předcházející rozhodnutí, vydal místně nepříslušný správce daně. Touto námitkou stěžovatele se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť došel k závěru, že již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro to, aby podaná žaloba byla odmítnuta pro nedostatek podmínek řízení, který nebylo možno odstranit. Zodpovězení této otázky je proto zcela irelevantní.

Nejvyšší správní soud proto došel k závěru, že z podnětu kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2011, č. j. 10 Ca 345/2009 – 36, je třeba tento rozsudek zrušit (§ 110 odst. 2 s. ř. s.) z důvodu shora uvedeného neodstranitelného nedostatku podmínek řízení. Jelikož tyto důvody pro odmítnutí žaloby existovaly již v řízení před městským soudem i v době vydání napadeného rozsudku, rozhodl Nejvyšší správní soud současně se zrušením rozhodnutí městského soudu také o odmítnutí žaloby stěžovatele (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje kasační soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen soudem ustanoveným advokátem JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, který podle obsahu spisu dne 3. 6. 2011 vypracoval blanketní kasační stížnost, jež po výzvě městského soudu doplnil podáním ze dne 5. 9. 2011. Za tohoto stavu činí odměna za zastupování stěžovatele a náhrada hotových

výdajů advokáta JUDr. Ing. Vladimíra Nedvěda částku 2400 Kč [jeden úkon právní služby po 2100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky (podání ve věci samé), a jeden režijní paušál po 300 Kč za jeden úkon dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Jelikož zástupce stěžovatele je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka 2400 Kč o částku, která odpovídá příslušné sazbě daně, jež činí 20 %, tj. o částku 480 Kč. Celková částka 2880 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, protože v tomto případě u ustanoveného advokáta odměnu za zastupování a hotové výdaje platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. března 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu